

Vicent Alonso

Visat núm. 10
(octubre 2010)

per Vicent Berenguier

A l'atzar del temps i dels editors, la successió de les obres publicades per Vicent Alonso (poesia, crítica, traducció), tal vegada, van posant de manifest que el seu vehicle fonamental és, en efecte, la poesia i el diàleg amb ella. I així mateix es comprova en bona part de les obres que ha publicat fruit de la seua ocupació com a traductor, a banda de l'assaig.

Per això, es pot considerar que, efectivament, la poesia representa per a Vicent Alonso un tema central, i en aquest sentit s'ha de considerar que l'obra de creació escrita, en rigor, és una part més del rumb que ha descrit i està descrivint la seua obra global, ja que el conjunt de textos de caire assagístic i crític, que presenten una extensió i una varietat considerable, contenen l'esmentada preocupació per la poesia.

Les seues traduccions es publiquen en una època marcada per l'important esforç de redreçament cultural que provoca la transició del franquisme, on la represa cultural i literària en l'àmbit del català malda per superar la postguerra, i en traducció s'assisteix a l'intent de posar al dia les mancances que s'hi arrossegaven. En aquest cas, des de la seua traducció de *Petits poemes en prosa* fins als *Assaigs* pot veure's el terreny avançat.

L'aportació traductològica de Vicent Alonso, estèticament independent de la seua escriptura poètica, té la característica que respon a unes inclinacions i afinitats personals, particularment amb la llengua i la cultura franceses que, en el cas dels autors que ha traduït, gaudeixen d'un interès general renovat per la connexió estètica d'aquests amb alguns corrents literaris de l'època dels anys setanta, marcada per tanta ruptura desitjada o quimèrica, real o imaginària.

Així, la primera traducció és de Charles Baudelaire, *Petits poemes en prosa*, juntament amb Anna Montero (Sant Boi: Edicions del Mall, 1983); hi ha una reedició posterior que també inclou una introducció a l'autor i a l'obra, ara titulada *El «Spleen» de París. Petits poemes en prosa* (València: Eliseu Climent, 1994). Es tracta d'una actualitzada aportació al català, com ja s'ha esmentat; hi ha en aquestes proses íntimes un lirisme que dissortadament costa trobar en les encarcarades produccions en vers de l'època.

La següent traducció, també de Charles Baudelaire, *Els paradisos artificials*, juntament amb Anna Montero, edició a cura de Joaquim Sala-Sanahuja (Sant Boi: Edicions del Mall, 1985), comprèn dos assaigs publicats en vida de l'autor, l'un, «Del vi i de l'haixix», el qual estava considerat pel mateix autor com un vast poema en prosa, i l'altre, «Els paradisos artificials», que reflecteix el misticisme que dominava en vida de l'autor. Hi deixa dit que la poesia, així, pot nàixer tant d'un estat angèlic

com pels camins de l'artifici, per les drogues.

Segueix, igualment de Charles Baudelaire, *El meu cor al descobert. Noves notes sobre Edgar A. Poe* (València: Albatros, 1992). El primer text recull una selecció d'anotacions diverses a partir de la quotidianitat, escrites amb una intenció agosarada, que d'alguna manera estan relacionades amb el text sobre Poe, inclòs en la traducció que féu el mateix Baudelaire de les *Noves històries extraordinàries*.

De Tristan Tzara tradueix *L'home aproximatiu* (València: Gregal, 1986), obra representativa de l'estètica dadaïsta que l'any 1916 fundà aquest romanès establert a França, i que també era motiu d'admiració en l'època d'aquesta traducció, tot i que el traductor ha estat sempre immune als efectes d'emular-lo. Tret de l'editor d'*El «Spleen» de París*, les editorials de les obres citades han desaparegut.

Finalment, almenys fins ara, Vicent Alonso va començar traduint, el 1991, un volum de Michel de Montaigne, *Assaigs breus*, selecció d'Anna Vives, pròleg Joan Fuster (València: Albatros, 1992), la publicació del qual ha estat el feliç precedent de la traducció completa dels *Assaigs* (Barcelona: Proa, 2006, 2007, 2008). La importància de Montaigne és indiscutible, i aquesta traducció salvaguarda la comprensió de l'original i fa nítides les seues argumentacions, alhora que fa accessible al lector català tota l'energia que transmeten aquests assaigs.

[Per saber-ne més](#)